

HARLEQUIN®

Kingitused

Catby Williams

PULMATRALLI ASJAOLUD

Originaali tiitel:

Cathy Williams

Consequences of Their Wedding Charade

2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit

Toimetanud Stella Sägi

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Cathy Williams

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08416422

ISBN 978-9949-82-956-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Cathy Williams mäletab, et luges Harlequini raamatuid juba teismelisena, ja nüüd, kui neid ise kirjutab, on ta jäänud innukaks fänniks. Tema jaoks ei ole midagi võrreldavat romantiliste lugude ja süžeede väljamõtlemisega ning iga raamat on tema jaoks uus seiklus. Cathy elab Londonis ning tema kolm tütart – Charlotte, Olivia ja Emma – on alati olnud ja on ka edaspidi tema elu suurim inspiratsiooniallikas.

Esimene peatükk

„Lilled? Mulle? Poolteist tundi graafikust ees, Curtis, ja sa tuled lilledesse mattununa... kanarbik... nartsisid... pajutibud... vähemalt! Mul polnud aimugi, et sa tunnend Inglise talveaeda nii hästi!”

Saja kaheksakümne kaheksa sentimeetri kõrguselt vaatas Curtis Hamilton alla oma palju väiksema ristiisa poole ja naeratas laialt.

„Ma ei tea absoluutselt mitte midagi Inglise talveaedadest,” venitas Curtis ja sulges esiukse vaatega lumisele veebruarikuisele maastikule ning võttis paar hetke, et hingata sisse ristiisa maamaja tuttavlikkust, hõngu, mis iseloomustas raamatukoist vanapoisi maja ja koduse toidu lõhnu. Ta astus sammu tagasi, seljas kašmiirmantel ja jalas käsitööna valminud Itaalia kingad, mis olid mõlemad Cambridgeshire’i paksu lume jaoks naeruväärselt sobimatud. Kui ta oli Londonist lahkunud, polnud lumeräitsakatki taevast alla tulnud. „Ega,” jätkas ta laisa imetlusega, „ei tea ma midagi lilledest ega kirjeldustest, ei Inglise ega muude aedade oma-dest. Lasin oma assistendil Julial need organiseerida. Ja et täpne olla, siis lilled ei ole sulle, William.”

„Ei, ilmselgelt mitte. Tahad sa sellest rääkida, kulla poiss?”

„Omal ajal. Mis lõhna ma tunnen?” Ta tõmbas ninaga, aga pilk püsis ristiisal, otsides vihjet sellest, et

asjad ei ole nii, nagu peaks olema. Sellest hetkest peale, kui William oli astunud üle kasuperekodu läve, kus Curtis oli õnnetult virelenud – lihtsalt kaheksa-aastane statistika hoolimatu ja umbisikulise masinavärgi hammasrataste vahel –, oli ta saanud endale kogu armastuse ja kiindumuse, mille poiss oli talle suunanud.

Pärast kaheksateist kuud tagasi toimunud ehmatavat terviseriket oli William Farrow tõmbunud endasse – lisaks alt vedanud tervisele sai samal ajal teoks tema plaaniline pensionile jäämine Cambridge'i ülikoolist, kus ta oli aastakümneid klassikalise kirjanuduse loenguid andnud.

Topelt mats.

Agaga õnneks nägi ta praegu enda moodi välja, kui Curtise ees lilledega köögi poole sahmis, andes üksikasjaliku ülevaate sellest, mis oli õhtusöögiks, kust ta oli ostnud koostisained, kuni selleni, kuidas neid oli kasutatud, ega jätnud oma jutust midagi välja.

Ristiisa oli väike ümar mees, kes riietus alati ametlikult. Curtis narris teda sageli, et kunagi ei või teada, millal mõni kuningliku perekonna liige võib lihtsalt ette teatamata läbi hüpata, et tassi teed juua.

Curtis teadis, et täna õhtuks teeb ristiisa erilisi pingutusi ega olnud üllatunud, nähes, et tal on kaelas punane kikilips, seljas säravsinine särk, ja jalas *viikarid*, nagu ristiisa neid ise nimetas. Mitte päris matuseülikond, aga kindlasti mitte selline tavariietus, mida enamik inimesi võiks seostada õhtusöögiga köögilaua ääres.

Curtise süda paisus kiindumusest. Elus, kus emotsioone kunagi ligi ei lastud, oli tema ristiisa ainus ini-

mene, kes suutis tema tingimusteta armastust pälvida. Kumbki ei rääkinud sellest kunagi, kuid Curtis teadis väga hästi, et William oli päästnud ta nii närusest minevikust kui ka tundmatutest õudustest tulevikust, mis poleks olnud helde narkomaani kasvatatud ja seejärel kasuperesse heidetud lapse suhtes, kui ema oli lõpuks üledoosi tagajärjel surnud. Selles süsteemis oli nii palju statistikat – lapsed, kes olid igaveseks kadunud, kui nad noorte täiskasvanutena süsteemist välja heideti –, et temast oleks võinud kergesti saada üks nende hulgast.

„Ma pole sind üle kolme kuu näinud. Jah, sa hüppasid siit esimesel jõulupühal läbi, aga sellega asi piirduski.” William leidise endale vaasiga tegevust, kuid sellel möödaminnes tehtud märkusel oli tagamõte ja Curtis tundis tugevat süütunnet, istudes männipuidust köögilaua taga ja hingates sisse veise-austripiruka aroome.

„Ma tean, ja ma saan selle eest ainult vabandust paluda. Kas sa usuksid mind, kui ma ütleksin sulle, et ma oleksin võinud...”

„Ma teeksin seda,” ütles William murelikult, „selles probleem ongi. Sa töötad liiga palju, Curtis.” Ta astus sammu tagasi, et kontrollida lilledega tehtud kätetööd, ja asetaski seejärel vaasi ettevaatlikult kummutile vastu seinale, enne kui tõi lauale kaks veiniklaasi.

„See on õnnistus ja needus,” pomises Curtis, mõtled uitamas, kui vestlus võttis familiaarse pöörde.

Kus see *naine* oli?

Ta oli ilmunud kohale lilledega, mis, tõsi küll, olid natuke räsitud – sest oli need oma Range Roveri

kõrvalistmele heitnud ja siis kogemata oma arvutikoti omakorda nende peale visanud –, kuid siiski austusavaldusena täiesti aktsepteeritavad.

Aga kus oli naine? Südatalvel neljapäeva õhtul kell kuus? Cambridge'i äärelinnas? Lumesajus? Kas lumisel talveõhtul oli Cambridge'i äärelinnas üldse *midagi* teha? Kui ta sellele mõtles, jooksid ta mõtted ummikusse.

Igatahes ei olnud naine kodus olnud ja Curtis oli nii üllatunud olnud, et oli külmast ilmast hoolimata tohutult kaua oodanud, enne kui uksekellaga alla andis ja kahekümne minuti kaugusel elava ristiisa juurde suundus.

Ta naasis mõtetes olevikku ning kuulis ristiisa hoiatamas teda vererõhu, stressi ja kõikvõimalike vaevuste eest, mis võisid tabada kedagi, kes töötab liiga palju.

Ja sellele järgnes vestlus tuttavatel teemadel. Kerge näägutamine, uudishimu mõningate suuremate projektide suhtes, mis Curtisel käsil olid – kunstihooned, mis trotsisid gravitatsiooniseadusi, tohutud ärihooned, mis lisandusid tema mitme miljoni naela suurusesse portfelli – ning siis veisepiruka ja praekartuli kõrvale vältimatu küsimus... tuleviku kohta.

Naine... lapsed... kõik need asjad, mis olid William Farrow'st mööda läinud, muutes selle saavutamise tema ristipoja jaoks ilmselgelt kaks korda olulisemaks.

Kuidas sai keegi teada, mis võib teisele kasulik olla, kui ta ise pole seda kunagi kogunud? Tema ristiisa polnud kunagi abielus olnud, tal polnud lapsi, ta ei olnud Curtise teada neid asju ka kunagi soovinud.

Kus oli siis loogika, et ristiisa talle neid samu asju soovitas? Mis puudutas elu õppetunde, olid Williami omad üheselt selged, kui asi puudutas armastust ja kõiki õnnelikult-elu-lõpuni-küsimusi.

Mitte Curtise jaoks.

Ta ei olnud enam hüljatud laps, kes valas armastusega üle oma vanemat, kellel polnud tema jaoks kunagi aega. Nüüd oli ta targem ega kinkinud oma südant kellelegi. Oodates akna juures, kõht tühi, ema, kes ei pidanud oma lapsevanema kohustusi millekski, olid kõik ta illusioonid purunenud, ning kui sellest polnud veel piisanud, siis oli Caitliniga toimunud kaos ja katastroof...

Ta lükkas mõtteukse selle mälestuse eest kindlalt kinni.

Roosilise tuleviku teema, mis tema jaoks kõne allagi ei tulnud, lükati suurejooneliselt kõrvale, kui William pärast esmaklassilise piruka lõpetamist kohvi juues ilma pikema sissejuhatuseta küsis: „Kellele siis, kulla poiss, need lilled mõeldud olid?”

Mis tõi Curtisele hetkega tagasi kibeda küsimuse juurde, mida ta oli endale viimased paar tundi esitanud.

„Juhtumisi Jessicale. Helistasin pool tundi uksekella! Ei mingit vastust. Kus kurat see naine on?”

„Lilled... *Jessile?*”

Curtis punastas, heitis pilgu käekellale ja niheles toolil, mis tundus korraga ebamugav. Ristiisa siniste silmade terav pilk oli varjamatu uudishimuga tema näole kinnitunud.

„Miks?”

„Kellelegi lillesülemi ostmine ei ole kuritegu,” ütles Curtis veidi kaitsval toonil.

Kuidas oli nii, et miljardäride maailmas oli ta kõva tegija, aga ometi oli ta Ely äärelinnas asuvas majakeses sunnitud tundma krae pitsitust, kui ta kuuekümne kaheksa aastane ristüsa talle paar kohmakat küsimust esitas?

Eriti kuna tal polnud absoluutselt midagi varjata. „Ma... ee... pole teda ammu näinud. Muidugi olen talle paar korda e-kirja saatnud... alati on hea teada, mis siin toimub...”

„Sa mõtled, et sa võtad temaga ühendust, kui tahad teada saada, kas minuga on kõik korras...” ütles William kavalalt. „Vaata, et vanamehenäss ei oleks sattunud täielikku masendusse, sest tema tiksuja ei ole enam see, mis varem oli...” Ta kõkutas ja viipas manitsevalt sõrmega. „Hindan sinu muret, mu poiss, aga mul läheb hästi! Ja nüüd, kui sa Jessi kohta küsid...” jätkas ta muiates: „See tüdruk teeb lõpuks seda, mida ma olen soovitanud tal viimased kaks aastat teha. Ta käib väljas ja kohtumas!” Ta heitis lilledele kõõrdpilgu. „Ja ükski väärikas kavalier ei kiida heaks teist kutti, kes toob lilli tema väljavalitule!”

Curtis polnud sellist vanamoelist sõnavalingut oma elus varem kuulnud. *Kavalier? Kutt? Väljavalitu?* Rääkimata sellest, et tema polnud ükski neist!

„Sel juhul...” ta toetas käed lauale ja lükkas end püsti „... võtan ma sõõrikuid...”

Jess virgus oma uksekella tungiva helisemise peale.

Kui ta oma telefoni vaatas, leidis ta, et kell on veidi üle kaheksa. Mis oli tunni võrra hilisem tema tavalisest ärkamisajast, ükskõik kas ta pidi tööle minema või mitte.

Jumal tänatud, et oli vaheaeg ja ta *ei* pidanud minema – sest ta oleks pidanud hullupööra tormama, et õigeks ajaks kooli jõuda.

Sellegipoolest tundis ta end laisana, et oli sisse maganud, kuigi oli olnud pikk ja väsitav öö. Kuidas võis kohting sõbra sõbra sõbraga, kes oli teoorias nii täiuslikult kõlanud, osutada nii... tuimaks?

Mees oli tema kolleeg Yorgi koolist, tal oli Oxfordi ülikoolist filosoofiakraad, mis oleks pidanud kindlustama aktiivse ja energilise meele, lisaks andis mees kehalise kasvatuse tunde, nii et kui halb see ikka olla võis, ja ometi... Ta raputas pead, viskas magamistoa ukse tagant võetud hommikumantli selga ja lendas välisukse juurde.

Ta elas tillukeses ridaelamus ja iga kord, kui postiljon otsustas teha seda, mida ta kõige paremini oskas – jäädes minutiteks uksekella juurde puhkama –, oli ta veendunud, et üks tema armas, kuid äärmiselt vana naaber läheb sellega kaasneva lärmi pärast endast välja.